

EDITIE 2024

BLIK OVER DE MUUR

De jaarlijkse nieuwsbrief van Het Kloosterhuis in Sambeek

In deze uitgave:

<i>Voorwoord</i>	1
<i>Kunst van het Geloven 2024</i>	2
<i>Feestjes in de tuin</i>	3
<i>Ik las een overweging...</i>	5
<i>Genootschap voor Geofictie 40 jaar</i>	6
<i>Het beeld van Onze Lieve Vrouw</i>	7
<i>Concertagenda</i>	8
<i>Helpen op een klussendag</i>	9
<i>Fotoimpressie</i>	10

Voorwoord

Een nieuwe Blik over de muur, met recht 'een frisse blik' want in de loop van de jaren heeft onze nieuwsbrief een kleurrijke metamorfose ondergaan.

Ook het Kloosterhuis verandert, beetje bij beetje: nieuwe mensen, nieuwe initiatieven, nieuwe plannen. Maar wat blijft is het monumentale kloostergebouw met een bijzondere geschiedenis die we door behoud van gebouw en tuin proberen te laten voortleven. En een groep mensen die zich daar met enthousiasme voor inzet.

U leest wat er zoal gaande is in deze 'Blik' met bijdragen van een aantal bewoners van het Kloosterhuis.

Wilt u eens een kijkje nemen of met ons meedoen? U kunt de expositie 'Kunst van het Geloven' bezoeken (dit najaar) of een concert in onze concertreeks. Met de Sint Jansfeesten in Sambeek in juni hebben we altijd Open Dag en dit jaar voor het eerst waren we ook open met de Gemeenschappelijk Wonen dag.

Liever actief? Meeklussen kan op elke 3e zaterdag van de maand, bij de vrijwilligersactie NLdoet of tijdens het klusweekend in het voorjaar. Kijk op www.hetkloosterhuis.nl voor data of volg ons op [Facebook](#) of [Instagram](#). En voor nu: veel leesplezier.

Nelleke Drop

Kunst van het Geloven 2024

Voor de 9e keer neemt Het Kloosterhuis deel aan de tweejarige kunstmanifestatie Kunst van het Geloven. Deze manifestatie wordt georganiseerd in samenwerking met vertegenwoordigers van de verschillende locaties waar de expositie te zien is. Primair doel is het in stand houden van deze fraaie vaak al eeuwenoude gebouwen, die bijna allemaal niet meer voor de eredienst in gebruik zijn, maar wel de status hebben van een monument en waar een wolk van herinnering hangt. Met name door het organiseren van culturele activiteiten die veel bezoekers trekken wordt de schoonheid van deze gebouwen onder de aandacht gebracht. Bij de expositie gebeurt dit door kunstenaars uit te dagen om op basis van het thema “Grenzeloze verbeelding” ruimte en kunst samen te laten gaan. Deze editie wordt er zowel in de grote kapel als in de tuin van Het Kloosterhuis geëxposeerd.

Wij verwelkomen bezoekers op:

Zaterdag 31 aug en zondag 1 sept tussen 11.00 en 17.00

Zondagmorgen 8 sept om 06.00 voor het ochtendglorenconcert in de kapel, verzorgd door Paul Venz

Zaterdag 7 en zondag 8 sept tussen 11.00 en 17.00

Zaterdag 14 en zondag 15 sept tussen 11.00 en 17.00

Als aandenken aan de 8e editie van de Kunst van het Geloven heeft de stichting Het Kloosterhuis het kunstwerk dat door Anjet van Linge is gemaakt aan de hand van uitspraken van de toen nog levende zr. Cecilia aangekocht. Vijf balken met uitspraken die in de grafkelder liggen. Een herinnering aan het leven van de zusters.

Op alle dagen dat de manifestatie open is, is ook de grafkelder te bezichtigen.

U bent van harte welkom.

Het volledige programma van Kunst van het Geloven [ziet u hier](#).

Leo Kranendonk

Feestjes in de tuin

In de vorige editie van 'Blik over de muur' schreef ik nog vanuit Eindhoven. Over hoe we uitkeken naar het verruilen van de stad voor een plekje in Het Kloosterhuis. En naar de verbinding met de bewoners binnen en buiten de muren.

Inmiddels wonen we nu zo'n 10 maanden hier en genieten enorm van wat het Kloosterhuis ons biedt en wat wij voor het Kloosterhuis kunnen betekenen. We voelen ons hier op onze plek, en ook onze kinderen zijn hier inmiddels helemaal thuis. Het was wel een flinke verandering, maar zoals men zegt: "Alles went."

Bijna alles dan... Want de feestjes die onze dochter vierde op haar vorige school, daar wordt op de nieuwe school geen of een andere vorm aan gegeven. Dat wisten wij als ouders al wel, maar nu kwam dochterlief er zelf mee:

"Mam, wanneer gaan we eigenlijk weer appeltjes poetsen met school? Want we kunnen ze al plukken!"

"Op deze school vieren ze geen appeltjesfeest (St Michael, oogstfeest)."

"Oh, hoezo niet?"

(Tja, wat zeg je dan? Dus ik zei niks...)

"Maar Sint Maarten wel, toch?"

"Ehm...nee ook niet, jammer hè?..."

Haar gezicht straalde behalve teleurstelling ook nog wat anders uit, wat ik maar even als 'cultuurshock' label, omdat ik dat zelf zo voelde.

Haar teleurstelling en mijn behoefte om meer samen te leven in het ritme van de seizoenen, maakte dat ik in het Kloosterhuis de interesse polste en andere de ouders vroeg om de herfst met ons mee te vieren. Er kwamen enthousiaste en nieuwsgierige reacties en deze ouders nodigden ook weer gelijkgestemden uit.

En zo gebeurde het dat we met de kinderen van zo'n 8 gezinnen door een donkere Kloostertuin wandelden met uitgeholde, verlichte knollen en pompoenen. We zongen over de naderende donkere maanden, de sterren aan de hemel en de lichtjes in onze handen en harten. We deelden warme groentesoep met zelfgebakken broodjes en luisterden naar een verhaal over Sint Maarten.

Ik zag het geheel en genoot tot in mijn tenen! We komen hier net wonen en hebben nu al zo veel ouders gevonden die met hun kinderen bewust met de natuur willen leven en dit samen willen vieren! Ouders en kinderen van binnen en buiten en Het Kloosterhuis verbonden zich met elkaar en het smaakte naar méér...

“

“Mam, wanneer gaan we eigenlijk weer appeltjes poetsen?”

De groep groeide door naar de adventstijd en vervolgens de ontluikende lente. We zijn samen stil geworden, hebben kaarsjes gegoten en gedragen, liedjes gezongen, de bolletjes in de grond wakker geklingeld, bloemetjes bewonderd, met bloesemblaadjes gestrooid en pannenkoeken en broodhaantjes gegeten.

BLIK OVER DE MUUR

Ik geniet zó van de verbinding met onze nieuwe burens en gelijkgestemden!

Van hoe de kinderen de liefde voor stenen, planten, dieren én elkaar al spelend, zingend, knutselend, kokend en etend mee krijgen. Van hoe we kunnen genieten van wat de seizoenen ons brengen en hoe we samen kunnen dragen wat ze van ons vragen.

De kloostertuin staat inmiddels in bloei, wij doen ons best om samen met de slakken te moestuinieren. Onder het maaiveld wordt de grond bewerkt door miljarden beestjes en schimmels, in de lucht werken de bijen hard mee aan een oogst waar wij de komende maanden van mee mogen genieten.

Dochterlief gaat dansend en zingend door de tuin met nieuwe vriendjes en vriendinnetjes. Ze bouwen dierenhotels en elfenhuisjes. Ze gruwelen giebelend van slakken en wormen, en leren ook dat het belangrijke opruimers zijn. Ze begraven een muis in een rijkelijk versierde eierdoos, plukken vlierbloesem en genieten van de daarvan gemaakte limonade. Ze horen gepiep in allerlei nestkastjes, hoeken en gaten van de tuin én het Kloosterhuis en zien vogel-ouders af en aan vliegen met baby-hapjes.

Ze plukken grashalmen met het idee dat ze er wel meel van kunnen malen voor een brood. Ze zien hun zorgvuldig gekweekte bonenplantjes verwelken door slakkenvraat, maar smullen gelukkig wél van de aardbeien, bessen en frambozen. Ze zien 'onze' imker bezig met de bijen en leren het belang van al het zogenaamde 'onkruid' en het niet-netjes-gemaaide gras in de tuin.

En ze helpen elkaar als ze een te innige ontmoeting hebben gehad met een brandnetel of als er een laars blijft hangen in de composthoop. Ze vieren samen de overwinningen op het gebied van fietsen, skaten en boompje klimmen, of ze scheppen er schaamteloos enorm over op...

Momenteel is het dus eigenlijk elke dag feest in de Kloostertuin. Met als bewijs de zanderige nagels, de blauwe plekken en/of de schaafwonden die we mogen/moeten bewonderen aan tafel voor het avondeten. We genieten dus dik mee met de avonturen van onze scharrelkinderen!

En dan, aan het einde van de dag, hoor ik een dikke zucht.

“Oh wat is onze tuin toch fijn hè mama”

- “Ja, heerlijk hè?”

“Ja, echt heel anders dan in Eindhoven...”

Even is het stil, en dan ineens:

Zingend: “Sint Jan, Sint Jan, Sint Jan die komt d'r an! Ik zie het aan de bomen, Sint Jan die zal gauw komen...”

Dochterlief is al aan het voorsorteren. Ik wacht de vraag niet af:

- “Ja, Sint Jan wordt hier zéker gevierd! Anders, maar wel óók met bloemenkransen!”

”Yeah! Gaan we dan ook jonassen en kersenpitten spugen en over vuur springen?”

De kracht van herinneringen en rituelen...Ik voel nog meer feestjes aankomen!

Anke Osterloh

Ik las een overweging...

Of iemand "welkom" is, kun je aan duizend en één dingen voelen. Het hoeft daarom niet met wijd open armen of met gemaakte luidruchtigheid. De taal der kleine dingen is dikwijls veel duidelijker en dringt door tot onder je huid. Alleen al de toon waarop je goeiemiddag zegt, de manier waarop je iemand aankijkt als hij binnenkomt. Of hoe je de deur open doet. Thuis komen is iets anders dan door glazen klapdeuren de hal van het centraal station binnenstappen.

Er is een soort geweld dat veel verwoestender is dan kanonnen en geleide raketten: het geweld van een gezicht van onbewogen beton met geijkte plooiën en een blik van matglas. Handen met gewoontegebaren. Een lichaam dat eet, werkt en slaapt, maar niet meer bij een mens behoort.

Zo leven wij naast elkaar, als ijzeren verlichtingspalen langs de autosnelweg. "Welkom" zeggen' met je lippen en je hart is ontwakken voor elkaar. Het is de enige manier om van dit land geen stenen woestijn te maken.

“

"Welkom zeggen met je lippen en je hart is ontwakken voor elkaar."

Ik las een overweging.. uit een boekje dat ik tegenkwam in de bibliotheek van de Zusters Redemptoristinnen.. een overweging die ook nu nog van waarde is.

Marijke Kranendonk

Genootschap voor Geofictie 40 jaar!

Op 28 oktober dit jaar bestaat het Genootschap voor Geofictie 40 jaar.

Ja. En?

Wat heeft dat met het Kloosterhuis te maken?

En wat is dat eigenlijk, Geofictie?

Om met dat laatste te beginnen, Van Dale meldt (na jarenlang lobbyen van een van onze leden):

Geofictie (de (v.); g.mv.) het bedenken en ontwikkelen van een fictieve geografische eenheid.

Zo'n geografische eenheid kan van alles zijn. Meestal is het een land, maar het kan variëren van een dorp tot een planetenrijk.

Al sinds mijn jeugd is het mijn grote hobby. Ik heb een land verzonnen (Hillyrië) en daar later een planeet omheen gebouwd (Tara), waarbij ik me zelf vooral met kaarten tekenen bezig houd. Kaarten maakt bijna elke geoficticus wel, maar anderen houden zich ook bezig met staatsinrichting, geschiedenis, religie en filosofie, kleding, dieren, architectuur, velen hebben een eigen taal ontwikkeld, enz.

We noemen het wel een 'meta-hobby', een overkoepelende hobby waarin iedereen zijn (of haar, maar meestal zijn) eigen interesses kan botvieren.

En nu bestaat sinds 1984 het Genootschap voor Geofictie. Met momenteel ongeveer 60 leden. En sinds een aantal jaren houden we onze jaarlijkse ledenvergaderingen in de zijkapel van het Kloosterhuis. Voor het komende lustrum is besloten om ook dit in het Kloosterhuis te vieren op:

zaterdag 26 en zondag 27 oktober a.s.

Het programma is nog niet rond, maar op zaterdagmiddag is iedere belangstellende welkom.

Waarschijnlijk gaan we dan een workshop

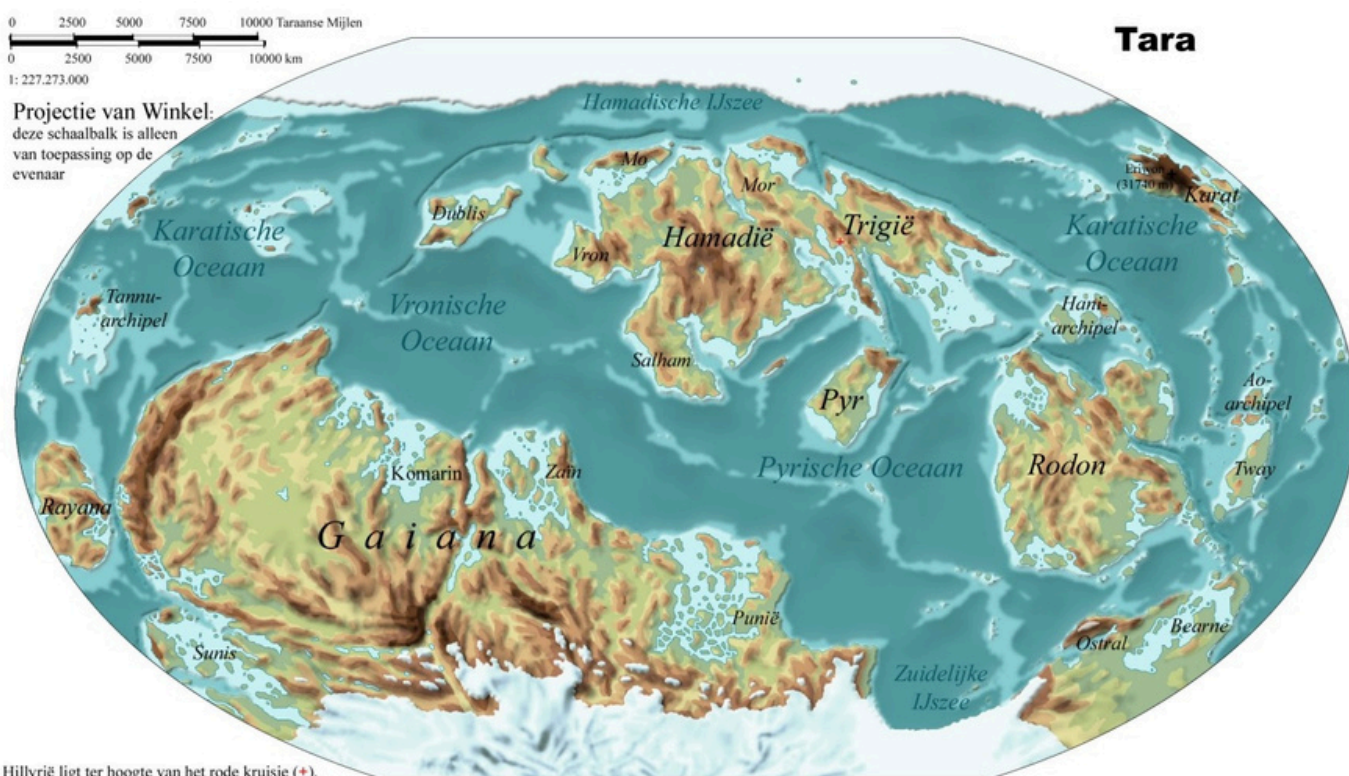
Landverzinnen doen. En we willen ergens in het klooster een tentoonstelling van geofictief materiaal gaan inrichten. Voor wie meer wil weten is er de

website www.geofictie.nl

En voor vragen of verhalen ben ik bereikbaar op

wim.schipper@hetkloosterhuis.nl

Wim Schipper

Het beeld van Onze Lieve Vrouw van Altijddurende Bijstand

Kwam men vroeger via de hoofdingang het klooster van de Redemptoristinnen binnen, dan viel het oog er meteen op: een groot Mariabeeld. Daarvoor moest dan wel een dikke deur openstaan, die de toegang tot het slotgedeelte van het klooster markeerde (de 'slotpoort'). Het klooster heeft namelijk twee parallelle gangen, de buitengang die ook toegankelijk was voor bezoekers en de binnengang die enkel voor de zusters bestemd was.

Het beeld bestaat uit twee figuren: Maria en op haar arm het kindje Jezus. Maria is ongeveer 120 cm groot en staat op een sokkel van ongeveer 75 cm. Het Mariabeeld is uitgevoerd in blauw en goud. Blauw wordt vaak gezien als 'de' kleur van Maria, maar dat is pas definitief sinds ongeveer de 16e eeuw. Lichtblauw is de kleur van de onschuld en daarmee zou de maagdelijkheid van Maria extra geaccentueerd worden. Jezus is uitgevoerd in wit, dat is de kleur die typisch is voor het kindje Jezus; het is de kleur van heiligheid en van de kerkelijke liturgie op feestdagen en de tijd rond Kerst en Pasen. De eerste helft van de achttiende eeuw, toen de congregatie van de Redemptoristen werd gesticht, was er nog steeds strijd tussen katholieken en protestanten.

In het beklemtonen van de zuivere katholieke waarheid gold Maria als een voorbeeld. Vandaar dat Maria zo'n belangrijke plaats in het klooster van de zusters inneemt. Oud-bewoner en 'onze historicus' Gerard Everink schrijft daarover het volgende. "Bijzonder is dat het beeld in een nis staat met zicht op de slotgang, slotpoort en buitengang. De zusters en al het bezoek moesten langs het beeld dat ook de naamgever is van het klooster. Het was ook een emotionele plaats. De 'postulante', toekomstige novice, meestal nog een jonge vrouw, kwam op de dag van de intrede door de buitengang naar de slotpoort. Zij werd vergezeld door de familie. De slotpoort ging open, het meisje knielde, kreeg een kus van de overste en kreeg een aantal attributen, zoals een donkerbruine of zwarte pij. Er werd gezongen en gebeden op de drempel van het slot. Als de postulante haar 'tijdelijke geloften' haar uitgesproken, kwam het moment van afscheid nemen van de familie; in vroegere tijden voorgoed. Er vonden volgens de kronieken nogal wat huilbuien plaats. En dat onder het toezien van Maria." Sinds wanneer het beeld er staat is onduidelijk, wellicht uit de periode na 1920; een notitie van een aankoop of een geschenk heeft Gerard nog niet kunnen terugvinden in de archieven. Wel is het duidelijk dat de nis dateert van na de oorlog, de bouw ervan was een onderdeel van de restauratie van de oorlogsschade.

Ook vandaag is het beeld in de nis nog steeds belangrijk voor het Kloosterhuis. Marijke zorgt ervoor dat er altijd verse bloemen staan. En als iemand van de vaste bewoners jarig is, brandt bij Maria en Jezus een kaarsje met een naambordje. Ook wordt een extra lampje in de nis aangestoken, om het 'feestelijk karakter' van deze dag voor de jarige en het huis kracht bij te zetten. Geen huilbuien dus, maar toch een beetje emotioneel – zeker wanneer we de kaars ook aansteken ter herinnering aan de sterfdag van onze intussen overleden bewoners Piet Berends en Marie-Louise Sweep...

Wim Smeets

Concertserie 2024 - 2025

zo 3 oktober 2024 Pageluza

Paulien van der Werff (barokzang, sopraan) en Gert de Vries (klassiek gitaar, vihuela, luit) vormen duo Pageluza, met een voorliefde voor het intieme karakter van luitliederen, liederen met de vihuela da mano (een Spaanse luit), liederen met barok- en romantische gitaar. Hun repertoire bestaat uit muziek van de 15e t/m begin 19e eeuw.

zo 1 december Bont en Bluegrass

Bont en Bluegrass maakt spannende akoestische muziek met bijzondere instrumenten als een banjo, mandoline en dobro. Het repertoire is gevarieerd: pop- blues- country songs en ballads.

zo 16 februari Pipelare

Vocaal ensemble Pipelare brengt muziek uit de renaissance en vroege barok ten uitvoer. Na een succesvol concert in het Kloosterhuis in mei brengen zij in 2024 hun nieuwe programma.

Duo Pageluza

Alle kapelconcerten zijn op zondagen om 16:00. De entreprijs bedraagt € 10,-

Reserveren kan via info@hetkloosterhuis.nl o.v.v. aantal personen (vrije inloop mag ook).

Kijk voor actuele informatie op <https://www.hetkloosterhuis.nl/concerten>

Stichting Het Kloosterhuis

Grotestraat 71

5836 AC Sambeek

www.hetkloosterhuis.nl

info@hetkloosterhuis.nl

www.facebook.com/hetkloosterhuis.nl

www.instagram.com/hetkloosterhuis.sambeek

BLIK OVER DE MUUR

Helpen op een klussendag? Dat kan !

Onze klussendagen. Elke derde zaterdag van de maand is het weer zover. Samen werken we hard om het pand en de tuin van het Kloosterhuis in goede staat te bewaren.

Op klussendagen komen we samen bijeen, drinken koffie en thee, kiezen een klusje uit, gaan aan de slag. Ieder doet een klusje waar hij of zij affiniteit mee heeft en plezier aan beleeft. Uiteraard gaat het ons ook om het samenzijn: we pauzeren tussendoor op onze veranda met lekkers bij de koffie en thee. We bereiden en serveren een heerlijke lunch.

Deze dagen zijn altijd gezellig en vol reuring. Kindertjes rennen door de gangen en de kloostertuin. Samen maken we meters.

We zijn met een groep vaste vrijwilligers, die tevens in het pand wonen, en meestal sluiten er ook vrijwilligers aan die niet in het Kloosterhuis wonen. Dat vinden we heel gezellig! Mocht u denken: ik zou ook graag van waarde zijn en mijn steentje kunnen bijdragen aan het behoud van het klooster, kom dan eens kijken (of meehelpen) op één van onze klussendagen! Alle hulp is welkom, klein of groot.

Stuur een email op amy@hetkloosterhuis.nl om uw interesse kenbaar te maken. Wie weet tot snel!

Amy van den Broeck

Impressie van ons jaar

BLIK OVER DE MUUR

BLIK OVER DE MUUR

